

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. S.**, zastoupen JUDr. Blankou Šerákovou, advokátkou, se sídlem Lidická 127, 363 01 Ostrov nad Ohří, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2003, č. j. OAM - 5084/VL - 07 - 03 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 1. 2004, č. j. 24 Az 2251/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2003, č. j. OAM - 5084/VL - 07 - 03 - 2003, zamítl žalovaný žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení azylu v České republice jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Toto rozhodnutí odůvodnil tak, že pohnutkou pro podání žádosti o udělení azylu byly obavy z neznámých osob, které po stěžovateli z důvodu vlastního obohacení požadovaly platbu tzv. výpalného a dále snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Tyto důvody však podle žalovaného nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu vyjmenované v § 12 zákona o azylu, čímž jsou naplněny podmínky § 16 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona.

Stěžovatel se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě domáhal zrušení tohoto rozhodnutí žalovaného. Krajský soud žalobu rozsudkem č. j. 24 Az 2251/2003 – 18 ze dne 2. 1. 2004 zamítl. Uvedl, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný podle něj beze zbytku úplně zjistil skutkový stav, přičemž nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí stěžovatele odpovědně a svědomitě.

Včas podanou kasační stížností stěžovatel napadl rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě. Vytýká v ní soudu i správnímu orgánu, že oba vycházely ze skutečnosti, že důvodem vycestování stěžovatele z vlastní země byl jeho soukromý spor s jinými soukromými osobami, který se nepokusil řešit prostřednictvím místních orgánů státní moci. Podle přesvědčení a zkušenosti stěžovatele státní orgány Ukrajiny nejsou vždy schopny zajistit svým občanům bezpečnost vůči zločineckým gangům. Vychází z případu svého bratra V. S., který v roce 1999 začal podnikat na Ukrajině, přičemž musel část svého zisku odvádět mafii. Tento jev je na Ukrajině považován za zcela normální a státní moc jej toleruje. Po několika měsících již nebyl schopen příživníkům platit a následovalo od nich vydírání a vyhrožování. Proto se obrátil na policii, kde se však pomoci nedočkal. Uvádí, že mezi policií a mafií existuje spojení. Na základě zkušeností svého bratra již stěžovatel sám nežádal o pomoc policii nebo jiné státní orgány. Proto se domnívá, že je jeho kasační stížnost oprávněná. Stěžovatel namítá důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost. V řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že by byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel požádal 7. 10. 2003 v České republice o azyl, když jako důvod uvedl, že jeho bratr byl majitelem baru. Mafie se dozvěděla o jeho příjmech. Začali ho vydírat, aby jim platil každý měsíc. Už nebyl schopen dále platit.

Nezákonnost rozhodnutí soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může spočívat v aplikaci nesprávného právního předpisu na daný případ nebo sice v aplikaci správného právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. představuje vadu řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Kasační důvod podávaný § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak spočívá v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Nesprávné zjištění skutkového stavu v řízení před soudem by mohlo být považováno za jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z hlediska tvrzené nezákonnosti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě je třeba vycházet z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná zamítne, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Zákon o azylu v § 12 vyžaduje jako podmínku pro udělení azylu, že žadatel o azyl je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodnění strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tak nejsou potíže se soukromými osobami (tzv. mafií) v domovském státě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 5/2003 - 51; č. j. 4 Azs 7/2003 - 60; č. j. 4 Azs 25/2003 - 80). Stěžovatel však neuvedl žádnou skutečnost, která by směřovala k tomu, že byl pronásledován z výše uvedených důvodů. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pronásledování z jiných důvodů než z důvodů uvedených v § 12 není zákonným důvodem pro udělení azylu v České republice. Krajský soud v Ostravě tak správně posoudil, že během celého správního řízení stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost, která by směřovala k tomu, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo pro příslušnost k určité sociální skupině a že tedy jím tvrzené důvody nejsou zákonem stanovenými důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajskému soudu tedy nelze vytknout, jestliže potvrdil postup žalovaného, který stěžovatelovu žádost o udělení azylu odmítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Námitka stěžovatele ohledně nezákonnosti rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem je proto nedůvodná.

Další námitky stěžovatele směřují k nesprávnému zjištění skutkového stavu soudem, resp. správním orgánem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jak soud, tak i žalovaný při svém rozhodnutí vycházely z podkladů, které byly dostatečné k posouzení věci. Skutkový stav, který byl základem uvedených rozhodnutí, nevyžaduje vzhledem k výše uvedenému žádného doplnění. Jak žalovaný, tak i krajský soud jej správně zhodnotily a toto zhodnocení řádně zdůvodnily. I tyto námitky stěžovatele jsou proto nedůvodné.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu